

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/368/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1714201327
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Vičková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1714201327.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Vičkovej a členov senátu JUDr. Ondreja Krajča a JUDr. Moniky Holickej v právnej veci navrhovateľky: U. J., R.. XX.XX.XXXX, D. R. Q. XXXX/XX, D., zastúpenej advokátom: JUDr. Dušan Repák, so sídlom Krížna 47, Bratislava, proti odporcom: 1/. X.. K. J., R.. XX.XX.XXXX, D. D. XXX, zastúpenému: advokátska kancelária AKAK s. r. o., so sídlom Slowackého 56, Bratislava, IČO: 47 236 230, 2/ K. J., R.. XX.XX.XXXX, D. R. Q. XXXX/XX, D., o určenie neplatnosti právneho úkonu, o odvolaní navrhovateľky proti rozsudku Okresného súdu Pezinok, zo dňa 07. januára 2015, č.k. 5C 43/2014-117, jednohlasne takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e** .
Navrhovateľka **j e p o v i n n á** zaplatiť odporcovi 1/ náhradu trov odvolacieho konania vo výške 1.074,97 eur, právnemu zástupcovi navrhovateľa: AKAK, s.r.o., so sídlom v Bratislave, do troch dní.
Odporcovi 2/ náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a** .

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom zamietol súd prvého stupňa návrh; ktorým sa navrhovateľka domáhala určenia neplatnosti vyhlásenia odporcu 2/ o uznaní dlhu, čo do dôvodu a výšky, voči odporcovi 1/ a súhlase s vykonateľnosťou exekučného titulu obsiahnuté v notárskej zápisnici spísanej JUDr. Ondrejom Ďuriačom dňa 25.07.2013 pod N XXXX/XXXX, R. XXXXX/XXXX, R.I. XXXX/XXXX a tiež určenia neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky voči spoločnosti MERLIN TRADE a.s., IČO: 35 728 736, so sídlom: Bajzova 13, 821 08 Bratislava, zapísanej v Obchodnom registri Okresného súdu Bratislava I, oddiel Sa v celkovej sume 120.947,22 eur za odplatu, uzatvorenej dňa 15.06.2012 medzi odporcom 1/ a odporcom 2/; navrhovateľke uložil povinnosť zaplatiť odporcovi 1/ náhradu trov konania vo výške 2.184,52 eur, do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku a odporcovi 2/ náhradu trov konania nepriznal. Vychádzal zo zistenia, že odporca 2/; ktorý bol v čase sporných právnych úkonov manželom navrhovateľky; uznal voči odporcovi 1/ pohľadávku vo výške 81.947,22 eur do notárskej zápisnice N XXXX/XXXX, R. XXXXX/XXXX, R. XXXXX/XXXX, spísanej notárom JUDr. Ondrejom Ďuriačom, pričom uznaný záväzok odporcu 2/ vznikol zo Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 15.06.2012, ktorou odporca 1/ postúpil odporcovi 2/ svoje pohľadávky voči dlžníkovi - MERLIN TRADE, a.s. vyplývajúce zo Zmlúv o pôžičke v celkovej sume 120.947,22 eur, za ktoré postúpenie sa odporca 2/ zaviazal zaplatiť odplatu vo výške nominálnej hodnoty postúpených pohľadávok, ktorý záväzok vo zvyšnej časti vo výške 81.947,22 eur doposiaľ nesplnil, a preto je na vymożenie pohľadávky odporcu 1/ ako oprávneného; na základe spornej notárskej zápisnice ako exekučného titulu; vedené exekučné konanie súdneho exekútora JUDr. Branislava Pišku pod sp. zn. E. XXX/XXXX, ktorý dňa 02.01.2014 na nehnuteľnosť zapísanú na liste vlastníctva č. XXXX, katastrálne územie I. K., zriadil exekučné záložné právo. Poukázal na skutočnosť, že navrhovateľka a odporca 2/ počas trvania manželstva žiadnym spôsobom nemodifikovali ich bezpodielové spoluvlastníctvo manželov, ktoré bolo zrušené až v auguste 2014, pričom v čase, kedy došlo k podpisu sporných právnych úkonov,

žili v spoločnej domácnosti a nebolo preukázané, že by v tej dobe medzi nimi existovali manželské nezhody. Vykonaným dokazovaním mal tiež preukázanú vedomosť navrhovateľky o podnikateľskej činnosti odporcu 2/. Vychádzajúc z výsledkov vykonaného dokazovania sa v prvom rade zaoberal otázkou existencie naliehavého právneho záujmu v zmysle § 80 písm. c/ O.s.p. a s poukazom na ustálenú judikatúru všeobecných súdov (R 61/1973, Uznesenie Najvyššieho súdu 2Cdo/99/2009, R 42/1972) dospel k záveru, že v prejednávanej veci nie je daný naliehavý právny záujem navrhovateľky na určenie neplatnosti predmetných právnych úkonov, nakoľko uznanie dlhu do notárskej zápisnice a súhlas s vykonateľnosťou tejto notárskej zápisnice, ako aj uzavretie zmluvy o postúpení pohľadávky len jedným z manželov (odporcom 2/) nie je úkonom, ktorý by sa týkal spoločnej veci tak, ako to má na mysli ustanovenie § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Stotožnil sa v tomto smere s argumentáciou odporcu 2/, že pripustením aplikácie ustanovenia § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka v spojení s ustanovením § 40a Občianskeho zákonníka na všetky záležitosti, čo aj nepriamo a vzdialene sa dotýkajúce spoločného majetkového substrátu manželov tak, ako sa toho domáha navrhovateľka, by vyvstalo viacero závažných otázok, podstatne narušajúcich právnu istotu subjektov práva, čo je neprípustné, keďže uplatňovanie ustanovenia § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka v širokom ponímaní mimo rámca ohraničeného "spoločnou vecou", by vytvorilo obrovskú spleť neprehľadných a vopred nepredvídateľných dôsledkov (ne)platných právnych úkonov, čím by sa absolútne stratil princíp právnej istoty, pričom právne prostriedky manžela určené k zneplatneniu už vykonaného a inak perfektného právneho úkonu (dovolenie sa relatívnej neplatnosti) nemôžu variovať podľa vopred neznámych a pre tretie osoby nijako nepredvídateľných okolností, akými sú stav spoločného a individuálneho majetku manželov, úroveň ich bonity a neustále zmeny spoločného a individuálneho majetkového substrátu manželov. Zdôraznil, že na uvedenom nemení nič ani navrhovateľkou citovaný nález Ústavného súdu SR I. ÚS 26/2010-26, ktorý nevyhlásil správnosť, resp. nesprávnosť doterajšej rozhodovacej praxe, teda ani súdnych rozhodnutí na ktoré poukázal odporca 1/, ale uložil povinnosť skúmať konkrétny právny úkon cez prizmu dobrých mravov, t.j. s poukazom na ustanovenie § 39 Občianskeho zákonníka. V záujme úplnosti sa zaoberal aj otázkou neplatnosti navrhovateľkou napádaných právnych úkonov z hľadiska ich absolútnej neplatnosti pre rozpor s dobrými mravmi podľa § 39 Občianskeho zákonníka, pričom však žiadne skutočnosti, ktoré by mohli viesť k neplatnosti sporných právnych úkonov nezistil. O trovách konania rozhodol podľa zásady úspechu, a navrhovateľke preto uložil povinnosť zaplatiť odporcovi 1/ náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 2.184,52 eur, za 3 úkony právnej služby podľa vyhl. č. 655/2004 Z.z. (príprava a prevzatie zastúpenia, podanie návrhu, účasť na pojednávaní dňa 07.01.2015); zo základu 81.947,22 eur; po 585,89 eur + paušálna náhrada nákladov - 2 x 8,04 eura a 1 x 8,16 eur + náhrada za stratu času v sume 27,97 eur a cestovné v sume 10,33 eur, všetko zvýšené o 20 % DPH. Proti tomuto rozsudku podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľka, ktorá žiadala napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmeniť a návrhu v celom rozsahu vyhovieť dôvodiac, že súd prvého stupňa riadne nevykonal dokazovanie a vec nesprávne právne posúdil. Namietala, že súd prvého stupňa návrh v celom rozsahu zamietol napriek tomu, že sporné právne úkony boli vykonané bez jej súhlasu, nemala vedomosť o prevzatí záväzkov odporcom 2/ ani o existencii údajného dlhu, pričom tieto úkony sú relatívne neplatnými a ich uzavretie v rozpore so zákonom a dobrými mravmi je zároveň dôvodom ich absolútnej neplatnosti. Tvrdenia a závery súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku označila za absurdné a nemajúce oporu v platnom právnom poriadku, keď bolo v konaní preukázané, že nezhody medzi ňou a odporcom 2/ pretrvávali už dlhšiu dobu a o úkonoch vykonávaných manželom nemala žiadnu vedomosť. Poukázala v tejto súvislosti na skutočnosť, že odporca 1/ mal vedomosť o tom, že odporca 2/ je (v tom čase) ženatý, a preto mu muselo byť v čase spísania spornej notárskej zápisnice zrejmé, že pre jej platnosť je nevyhnutný aj jej súhlas. Vytýkala tiež prvostupňovému súdu, že sa jednostranne a neodôvodnene stotožnil s, toho času už prekonanou, argumentáciou odporcu 1/, ktorý s poukazom na staršiu judikatúru tvrdil, že v prípade sporných právnych úkonov nešlo o nakladanie so spoločnou vecou v bezpodielovom spoluvlastníctve a vôbec sa nevysporiadal so skutočnosťou, že účinky sporných právnych úkonov sa prejavujú aj vo sfére spoločných vecí tak, ako to predpokladá ustanovenie § 145 Občianskeho zákonníka, a to za stavu, keď odporca 2/ okrem majetku v bezpodielovom spoluvlastníctve nevlastnil žiaden iný majetok, ktorý by mohol byť predmetom exekúcie na vymoženie pohľadávky odporcu 1/, ktorý mal vedomosť o jeho finančnej a majetkovej situácii. Považovala preto za preukázané, že konanie odporcu 1/ bolo tendenčné a účelové s úmyslom zabezpečiť uspokojenie svojej domnejšej pohľadávky z majetku patriaceho do bezpodielového spoluvlastníctva, teda bolo v zjavnom rozpore s dobrými mravmi, ktorou skutočnosťou sa však prvostupňový súd vôbec nezaoberal. Na základe uvedeného nesúhlasila s názorom prvostupňového súdu, že na požadovanom určení nie je daný naliehavý právny záujem a v tejto súvislosti zdôraznila, že pre jeho existenciu v danej veci postačuje pretrvávajúci objektívny stav

právnej neistoty, ktorý je ohrozením jej právneho postavenia, a to o to viac, že v exekučnom konaní je navrátenie do pôvodného stavu vylúčené. Namietala tiež, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je nedostatočne odôvodnené, keď nie je zrejmé, akými úvahami sa spravoval, pričom postupoval príliš formalisticky a pri právnom posúdení veci neprípustne zužujúcou interpretáciou právnych noriem dospel k extrémne nespravodlivým záverom, založiac svoje rozhodnutie na dôvodoch, ktoré v prejednávanej veci nemajú žiadnu relevanciu. Záverom namietala, že prvostupňový súd pri rozhodovaní o trovách konania nesprávne aplikoval ustanovenia vyhl. č. 655/2004 Z.z., keď pri výpočte odmeny za jednotlivé úkony právnej služby vychádzal z hodnoty sporných právnych úkonov vo výške 81.947,22 eur, hoci v prejednávanej veci, v ktorej pre účely výpočtu trov právneho zastúpenia treba; pokiaľ ide o základ výpočtu; vychádzať z kritérií totožných so zákonom č. 71/1992 Zb., o súdnych poplatkoch, podľa ktorého je konanie o určenie neplatnosti právneho úkonu spoplatnené sadzbou 99,50 eur podľa položky 1 písm. b/ Sadzobníka súdnych poplatkov, podľa ktorej sa vyberá poplatok v konaniach, ktorých predmet nemožno oceniť peniazmi. Na základe uvedeného konštatovala, že v prejednávanej veci, ktorej predmetom je neplatnosť právnych úkonov, mal súd prvého stupňa vychádzať z toho, že predmet poskytnutia právnej služby nemožno oceniť peniazmi a vychádzať z odmeny za jeden úkon právnej služby podľa vyhl. č. 655/2004 Z.z., vo výške 1/13 výpočtového základu.

Odporca 1/ vo vyjadrení k odvolaniu navrhovateľky žiadal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť. Argumentáciu navrhovateľky v odvolaní považoval za nedôvodnú, keď sa; a to aj vo väzbe na nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 26/2010; stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, že v danej veci v prípade sporných právnych úkonov nešlo o nakladanie so spoločnou vecou, pričom pokiaľ ide o rozpor s dobrými mravmi uviedol, že súd prvého stupňa v tomto smere vykonal dostatočné dokazovanie, ktoré správne vyhodnotil a dospel k správnej závere, že navrhovateľka v konaní správanie odporcov v rozpore s dobrými mravmi nepreukázala, a preto nie sú dané dôvody absolútnej neplatnosti predmetných právnych úkonov. V nadväznosti na námietku navrhovateľky, podľa ktorej mal súd pri určení výšky náhrad trov právneho zastúpenia vychádzať z hodnoty za jeden úkon právnej služby vo výške 1/13 výpočtového základu podľa vyhl. č. 655/2004 Z.z., poukázala na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 492/2013 z 3.10.2013, ktorý konštatoval, že vyjadrenie hodnoty veci v zmysle § 22 ods. 1 písm. a/ vyhl. č. 655/2004 Z.z., v spojení s § 80 písm. c/ O.s.p. predovšetkým znamená vysporiadať sa so skutočným obsahom predmetu konania, t.j. s tým, aké účinky bude mať pre všetkých účastníkov meritórne rozhodnutie v tomto konaní, a preto jej argumentácia v tomto smere neobstojí. Uplatnil tiež náhradu trov právneho zastúpenia v odvolacom konaní v sume 1.074,97 eur, za dva úkony právnej služby podľa vyhl. č. 655/2004 Z.z. (vyjadrenie k odvolaniu - 585,89 eur + paušálna náhrada 8,39 eur, účasť na vyhlásení rozsudku dňa 09.02.2016 - 292,95 eur + paušálna náhrada 8,58 eur + DPH 20 %)

Odporca 2/ sa k dovolaniu navrhovateľky písomne nevyjadril.

Odvolací súd prejednal vec v medziach a z dôvodov podaného odvolania, vrátane konania, ktoré mu predchádzalo (§ 212 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p.) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny.

V prejednávanej veci súd prvého stupňa riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal dostatočné dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností dôležitých pre posúdenie dôvodnosti návrhu navrhovateľky na vyslovenie neplatnosti namietaných právnych úkonov (§ 120 ods. 1,4 O.s.p.), zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania v súlade so zásadami vyplývajúcimi z § 132 O.s.p. dospel k správnym skutkovým záverom, z ktorých vyvodil aj správne právne závery, keď na vec aplikoval zodpovedajúce ustanovenia Občianskeho zákonníka (§ 145 ods. 1, § 147 ods. 1, § 148a ods. 2, § 39, § 40a) v spojení s § 80 písm. c/ O.s.p., ktoré aj správne vyložil v súlade s konštantnou judikatúrou a ustálenou výkladovou praxou a svoje dôvody vedúce k zamietnutiu podaného návrhu aj riadne v súlade s požiadavkami vyplývajúcimi z § 157 ods. 2 O.s.p. opísal v odôvodnení napadnutého rozsudku, pričom sa vypořiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami podstatnými pre právne posúdenie veci, poukázal na rozhodujúce skutočnosti vyplývajúce z vykonaného dokazovania objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia, a preto jeho rozhodnutie nemožno považovať za nedostatočne odôvodnené, ako to navrhovateľka namietala v podanom odvolaní. Súd prvého stupňa uviedol dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil ako po stránke skutkovej, tak aj po právnej stránke a jeho odôvodnenie je tak dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v odvolacom konaní z hľadiska správnosti zaujatých záverov. Proti týmto záverom súdu prvého stupňa mohla navrhovateľka náležite skutkovo a právne argumentovať, a preto v tejto súvislosti bolo zachované jej základné právo na spravodlivý súdny proces a nebola jej odňatá možnosť konať pred súdom. Za porušenie práva na spravodlivý súdny proces nemožno považovať

také odôvodnenie rozhodnutia, ktoré nezodpovedá predstavám a očakávaniam účastníka konania. V odôvodnení rozhodnutia nie je nutné, aby na každú žalobnú námietku bola daná súdom podrobná odpoveď, ak v odôvodnení; tak ako prvostupňový súd v danej veci; reaguje na zásadné, relevantné námietky, súvisiace s meritom prejednávanej veci (porov. napr. rozhodnutia Ústavného súdu SR vo veciach sp. zn. I. ÚS 226/03 zo dňa 12.05.2004, III. ÚS 209/04 zo dňa 23.06.2004, sp. zn. III. ÚS 95/06 zo dňa 15.03.2006, sp. zn. III. ÚS 260/06 zo dňa 23.08.2006, sp. zn. III. ÚS 36/2010 zo dňa 04.05.2010, sp. zn. I. ÚS 114/08 zo dňa 12.06.2008).

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa vyplýva, že návrh navrhovateľky ako nedôvodný zamietol po jeho vecnom prejednaní. Nesprávny záver súdu prvého stupňa o nedostatku naliehavého právneho záujmu navrhovateľky na určení neplatnosti právnych úkonov, vyvodený z vecných dôvodov pre ktoré nebolo možné návrhu vyhovieť, však nemal vplyv na správnosť právnych záverov súdu prvého stupňa, na ktorých v konečnom dôsledku založil svoje zamietajúce rozhodnutie; odvolací súd preto nepovažoval za potrebné zaoberať sa argumentáciou navrhovateľky týkajúcou sa jej naliehavého právneho záujmu na určení neplatnosti právnych úkonov.

Súd prvého stupňa v danom prípade správne postupoval, keď; na základe riadne vykonaného dokazovania všetkými predloženými a označenými dôkazmi potrebnými na zistenie všetkých rozhodujúcich skutočností, ktoré boli významné z hľadiska hmotnoprávneho posúdenia veci; argumentáciu navrhovateľky; ktorú vo vzťahu k jej tvrdeniam zaťažovalo dôkazné bremeno; týkajúcu sa rozporu konania odporcov s dobrými mravmi, vyhodnotil ako neopodstatnenú a túto neuznal, keď i odvolací súd; zhodne so súdom prvého stupňa; dospel k záveru, že v konaní neboli preukázané také skutočnosti, ktoré by umožňovali správanie odporcov v súvislosti s predmetnými právnymi úkonmi hodnotiť ako správanie v rozpore s dobrými mravmi; a preto sú nedôvodné i námietky navrhovateľky, ktoré v tomto smere uviedla v podanom odvolaní. Nevedomosť navrhovateľky o právnych úkonoch jej manžela - odporcu 2/, ani nezhody medzi manželmi a narušenie ich vzájomných vzťahov, nemôže zakladať absolútnu neplatnosť právnych úkonov pre ich rozpor s dobrými mravmi.

Pokiaľ navrhovateľka považuje ustálenú judikatúru k výkladu ustanovenia § 145 Občianskeho zákonníka z hľadiska vymedzenia pojmu nakladania manželov so spoločnými vecami; na ktorú poukazoval aj súd prvého stupňa (R 61/1973, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 2Cdo/99/2009, R 42/1972); za prekonanú a neaktuálnu, odvolací súd poukazuje na to, že pre prijatie takéhoto záveru niet najmenšieho dôvodu, keď zásadnú zmenu ustálenej rozhodovacej praxe všeobecných súdov v uvedenej otázke, s ktorej závermi sa stotožňuje i odvolací súd; s následkami v preskúmvanej veci; neprinieslo ani rozhodnutie Ústavného súdu SR vo veci sp. zn. I. ÚS 26/2010, ktorým navrhovateľka argumentuje, a ktorého závery na danú vec ani nemožno bez ďalšieho aplikovať z dôvodu odlišného skutkového základu. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že v danom prípade bol predmetom konania odplatný právny úkon - zmluva o postúpení pohľadávky, na základe ktorého vznikol odporcovi 2/ nielen záväzok voči odporcovi 1/ na zaplatenie odplaty za postúpenie pohľadávky, ale súčasne mu vznikla; v rovnakej výške; peňažná pohľadávka voči spoločnosti MERLIN TRADE, a.s.

Odvolací súd za neopodstatnenú považuje i námietku, že prvostupňový súd postupoval príliš formalisticky a pri právnom posúdení veci neprípustne zužujúcou interpretáciou právnych noriem dospel k extrémne nespravodlivým záverom, nakoľko; ako už bolo uvedené; prvostupňový súd sa dostatočne vysporiadal so všetkými relevantnými okolnosťami danej veci a jeho právne závery neboli dôsledkom nesprávnej interpretácie dotknutých ustanovení Občianskeho zákonníka. Osobitne odvolací súd, v súvislosti s námietkou navrhovateľky, ktorá označila napadnuté rozhodnutie za nespravodlivé, poukazuje na skutočnosť, že predmetom tohto konania je určení neplatnosti právnych úkonov, v prípade ktorej už zo samotnej povahy tohto inštitútu nemožno pre účely posúdenia platnosti dotknutého právneho úkonu; teda i dôvodnosti podaného návrhu; zvažovať súlad rozhodnutia súdu s princípmi spravodlivosti, keď neplatnosť právneho úkonu je kategóriou objektívnou, ktorá ako taká atribútom spravodlivosti, či nespravodlivosti, disponovať nemôže.

Argumentáciu navrhovateľky, že o právnych úkonoch odporcu 2/ nemala vedomosť, že na ne nedala súhlas, že odporca 2/ od nej súhlas nežiadal; z ktorej vyvodzovala neplatnosť právnych úkonov; považuje odvolací súd za irelevantnú a v tomto smere odkazuje na konštantnú súdnu judikatúru; od ktorej nemal dôvod sa v danej veci odkloniť, keďže pri nezmenenej právnej úprave je stále použiteľná; a zo záverov ktorej vyplýva, že za právne úkony týkajúce sa spoločných vecí treba považovať tie, pri ktorých dochádza k dispozícii

s predmetom bezpodielového spoluvlastníctva alebo k výkonu jeho správy. Týmto predmetom podľa § 143 Občianskeho zákonníka môže byť len to, čo môže byť predmetom vlastníctva, teda iba veci v právnom zmysle, t.j. ovládateľné hmotné predmety a ovládateľné prírodné sily, ktoré slúžia potrebám ľudí. Za predmet vlastníctva; a teda ani bezpodielového spoluvlastníctva manželov; sa nepovažujú

pohľadávky a záväzky, ktoré sa riadia všeobecným právnym režimom záväzkových vzťahov. Na tomto závere nič nemení to, že pri zániku bezpodielového spoluvlastníctva sa vykonáva aj vyporiadanie spoločných pohľadávok a záväzkov manželov podľa zásad platných pre vyporiadanie tohto spoluvlastníctva - ide o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva v širšom zmysle. Na základe uvedeného súdna prax dospela k záveru, že za právne úkony, týkajúce sa spoločných vecí, nepovažujú napríklad zmluva o pôžičke uzavretá len s jedným z manželov (rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 21.12.1973 sp. zn. 3 CZ 57/73, publikovaný v Zborníku stanovísk, správ a rozhodnutí súdov a súdnych rozhodnutí najvyšších súdov ČSSR, ČSR a SSR, vydanom Najvyšším súdom ČSSR, Praha 1986), ručiteľský záväzok jedného z manželov (R 61/1973) alebo zmluva o výpožičke uzavretá len jedným z manželov (R 71/1994).

Rovnaký záver platí aj pre zmluvu o postúpení pohľadávky uzavretú len jedným z manželov, resp. pre právny úkon uznania dlhu jedným z manželov, nakoľko tieto sa bezprostredne nedotýkajú predmetu bezpodielového spoluvlastníctva manželov, a preto nie sú v zmysle ust. § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka právnym úkonom týkajúcim sa spoločných vecí.

Na tomto právnom závere preto nemôže nič zmeniť ani tá skutočnosť, že odporca 1/ si bol v čase uzatvárania právnych úkonov vedomý toho, že odporca 2/ bol ženatý, a že právne úkony budú mať dopad aj na bezpodielové spoluvlastníctvo navrhovateľky a odporcu 2/ a rovnako ani skutočnosť, že odporca 1/ mal vedomosť o finančnej a majetkovej situácii odporcu 2/.

Pokiaľ navrhovateľka uvádza, že pre nevedomosť o právnych úkonoch odporcu 2/ nemohla pristúpiť k modifikácii BSM, odvolací súd zdôrazňuje, že ochrana nepodnikajúceho manžela pred nevedomosťou o právnych úkonoch podnikajúceho manžela, ktoré môžu mať nepriaznivý dopad na majetok v BSM, je osobitne zabezpečená v ust. § 148a ods. 2 Občianskeho zákonníka, prostredníctvom inštitútu zrušenia bezpodielového spoluvlastníctva manželov, a preto navrhovateľka nenáležite argumentuje tým, že ak by o právnych úkonoch mala vedomosť, mohla pristúpiť k modifikácii BSM.

Tvrdenia navrhovateľky o tom, že konanie odporcu 1/ bolo tendenčné a účelové s úmyslom zabezpečenia uspokojenia svojej domnejšej pohľadávky z majetku patriaceho do bezpodielového spoluvlastníctva, zostali len v rovine jej ničím nepodložených hypotetických úvah. Právne následky vyplývajúce z napádaných právnych úkonov spočívajúce v tom, že odporca 1/ sa môže domáhať uspokojenia svojej pohľadávky v exekúcii z vecí patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva manželov; vyplývajúce priamo z dikcie ust. § 147 ods. 1 Občianskeho zákonníka; nemôžu bez ďalšieho zakladať rozpor namietaných právnych úkonov s dobrými mravmi.

Záverom považuje odvolací súd za potrebné upriamiť pozornosť na právnu úpravu obsiahnutú v ust. § 148a ods. 1 Občianskeho zákonníka, z ktorej vyplýva, že na použitie majetku v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov potrebuje podnikateľ pri začatí podnikania súhlas druhého manžela a na ďalšie právne úkony súvisiace s podnikaním už súhlas druhého manžela nepotrebuje. Uvedená právna úprava bola prijatá práve s poukazom na to, že právna úprava obsiahnutá v § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka v podobe sankcie neplatnosti právneho úkonu pri absencii súhlasu oboch manželov by podstatne sťažila až znemožnila podnikateľskú činnosť. Zákon preto stanovil, že k ďalším právnym úkonom týkajúcim sa vecí v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov už podnikajúci manžel súhlas druhého manžela nepotrebuje.

V nadväznosti na úvahy súdu prvého stupňa o oslabení právnej istoty v záväzkovoprávnych vzťahoch pri širšom výklade "nakladania so spoločnou vecou" odvolací súd rovnako dodáva, že je absurdné, a z hľadiska praktického života úplne neprijateľné, aby podnikateľ (tretia osoba), vstupujúca do záväzkovoprávneho vzťahu s iným podnikateľom, zisťoval pred uskutočnením právneho úkonu, či je ženatý a aké sú majetkové pomery manželov, aby posúdil, či zamýšľaný právny úkon je bežnou záležitosťou, aby zisťoval, či týmto právnym úkonom môže byť postihnutý majetok patriaci do BSM alebo či má podnikajúci manžel aj nejaký svoj výlučný majetok, z ktorého by prichádzalo do úvahy uspokojenie pohľadávky, aby zisťoval či má druhý manžel vedomosť o uskutočnení zamýšľaného právneho úkonu.

So zreteľom na uvedené odvolací súd považuje skutkové a právne závery súdu prvého stupňa za správne a v celom rozsahu sa stotožňuje s dôvodmi uvedenými v odôvodnení napadnutého rozsudku, ktoré viedli súd prvého stupňa k týmto záverom, tieto si osvojuje v celom rozsahu a v podrobnostiach na ne odkazuje.

V odvolacom konaní nevyšlo najavo, že by konanie, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozhodnutia, trpelo takou vadou, ktorá by mala za následok vecnú nesprávnosť tohto rozhodnutia (§ 212 ods. 3 O.s.p.).

Neopodstatnená je napokon i argumentácia navrhovateľky, že pri určení výšky; odporcovi 1/ priznaných; trov právneho zastúpenia prvostupňový súd postupoval nesprávne, keď vychádzal z hodnoty veci vo

výške 81.947,22 eur a nie z hodnoty za jeden úkon právnej služby vo výške 1/13 výpočtového základu podľa vyhl. č. 655/2004 Z.z. Ako totiž konštatoval i Ústavný súd SR vo svojom rozhodnutí vo veci sp. zn. II. ÚS 492/2013; s ktorého závermi sa odvolací súd stotožňuje; pre účely rozhodnutia o trovách právneho zastúpenia je potrebné hodnotiť skutočný predmet konania s prihliadnutím na to, aké účinky bude mať rozhodnutie súdu pre účastníkov konania. Nakoľko v danej je z uvedeného hľadiska skutočným predmetom pohľadávka na zaplatenie sumy 81.947,22 eur, je nepochybné, že predmet sporu možno oceniť práve uvedenou sumou, a preto prvostupňový súd postupoval správne, keď pri výpočte trov právneho zastúpenia vychádzal z tejto hodnoty veci, na základe ktorej odporcovi 1/ priznal náhradu trov právneho zastúpenia spolu vo výške 2.184,52 eur.

Na základe uvedeného odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa; stotožňujúc sa s výsledkami vykonaného dokazovania, so zisteným skutkovým stavom a právnym posúdením veci súdom prvého stupňa, ako aj s odôvodnením rozsudku súdu prvého stupňa majúcom všetky zákonom stanovené náležitosti podľa § 157 ods. 2 O.s.p.; ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1, 2 O.s.p.).

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p., a úspešnému odporcovi 1/ priznal náhradu trov odvolacieho konania vo výške 1.074,97 eur, za dva úkony právnej služby podľa vyhl. č. 655/2004 Z.z.; z hodnoty veci 81.947,22 eur; (vyjadrenie k odvolaniu - 585,89 eur + paušálna náhrada 8,39 eur, účasť na vyhlásení rozsudku dňa 09.02.2016 - 292,95 eur + paušálna náhrada 8,58 eur + DPH 20 %). Odporcovi 2/ náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, keďže nepodal v odvolacom konaní návrh na rozhodnutie o povinnosti nahradiť mu trovy odvolacieho konania podľa § 151 ods. 1 vety prvej O.s.p.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.